

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Petri Chrysologi Archiepiscopi Ravennatis, viri
eruditissimi atque sanctissimi, Sermones In Evangelia De
Dominicis & festis aliquot solemnioribus totius anni,
insignes & peruetusti**

Petrus <Chrysologus>

Lvgdvni, 1623

De muliere quæ habebat spiritum infirmitatis, Sermo CV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50232](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50232)

inuenerunt omnes viri diuitiarum in manibus suis. Vigila ergo diues in opere bono, in malo dormi: vt non sit manus tua pauperi vacua, vt tibi plena sit semper. Quia diues quantum largiter profundit, tantum largiter redundat in rebus. Esto ergo diues in misericordia, si semper esse vis diues: & tunc erunt horrea tua maiora, tunc plena, si non fuerint largitate vacua, cupiditate inclusa.

*De muliere qua habebat spiritum infirmitatis,
Sermo CV.*

Hodie cura Christi, & diuinæ virtutis dedit mirabile documentum, & diabolicæ fraudis nudauit astutiam, & absoluit mulierem longo & obscuro vulnere sauciatam: sicut ait Euangelista: *Erat Iesus* *Luc. 13.*
docens in synagoga sabbathis, & mulier qua habebat spiritum infirmitatis annis decem & octo: & erat inclinata, nec omnino poterat sursum respicere. Quam cum vidisset Iesus, vocauit illam, & ait illi, Mulier, dimissa es ab infirmitate tua. Et imposuit illi manus, & confestim erecta est, & glorificabat Deum. Habebat spiritum infirmitatis, & erat inclinata: patebat vulnus, sed auctor vulneris non patebat: languorem videbant cuncti, sed languoris materiam non videbant: erat in aperto pœna, sed in ipsa pœna carnifex latebat inclusus: corpus aspiciebatur incuruum, sed non aspiciebatur incurui corporis pondus: in medio ciuium portabat mulier hostem suum, sed hostem ciues vt propellerent, non videbant. Ars nequissimi spiritus, corporis necessitas credebatur, vt prædo callidus teneret captiuam dolo, quam tenere viribus non valebat. Diabolus nihil esset, si essent sollicitiores homines & cautiores. Aut quid in homine vnquam præualuit ille virtute, nisi arte, mendacio, insidiis, fraude, dolo, nequitia,
A a vitio

vitiorum ministerio, furore criminum? Ille voluntates hominum semper explorat, & bonas quidem voluntates refugit: malis autem voluntatibus obsecundat, ut sit minister scelerum, criminum leno, parasitus ipse vitiorum. Et quia potestate non potest: dominatur turpissimis mentibus, turpissima servitute. Sic mendacio decepit Euam, sic cupiditate laqueavit Iudam: sic Iudæos cæcavit invidia, sic Gentes idolorum caligavit errore, sic confudit populos pompa rerum, sic paruulos vanitate ne sana saperent, occupavit. Denique quid circa præsentem mulierem molitus sit, audiamus. *Et ecce, inquit, mulier; quæ habebat spiritum infirmitatis annis decem & octo, & erat inclinata: nec omnino poterat sursum respicere.* Videtis quia hæc mulier depressa nequissimi spiritus onere suspirabat, qui semper oneribus peccatorum deprimit homines, & inclinat ad terram: ne cælum videant, ne aspera sapiant, ne Deum aspectent, ne ad libertatem suam per suum reuertantur authorem: sed inclinato capite, defixis oculis, prono vultu, captivi sub iugo semper hostis teneantur antiqui. Sic premebatur Publicanus ille, qui oculos suos ad cælum tollere non valebat, sed percutiebat peccati conscium pectus, & quia negandi locus non erat, locum misericordiæ perquirebat, dicendo, Deus propitius esto mihi peccatori. Hoc sustinens Propheta beatissimus sic canebat, Iniquitates meæ superposuerunt caput meum, & sicut onus graue grauatæ sunt super me. Et ut sui operis aperiret auctorem, alibi sic profatur, Verticem capilli perambulantium in delictis suis: quia qui non resistunt delictis, sed perambulant in eis, eorum diabolus & equitat, & percurrit in verticem: ut qui ad mala suo vadunt studio, ad peiora diaboli ducantur impulsu: Apostolo dicente,

Tanquam

Gen. 3.

Mar. 14.

Mar. 15.

Luc. 18.

Psal. 27.

Psal. 63.

Tanquam euntes ducebamini. Sed quid in hac historia spiritualis intelligentiæ maneat, perscrutemur. *Et ecce mulier quæ habebat spiritum infirmitatis annis decem & octo, & erat inclinata, nec omnino poterat sursum respicere.* Quæ est ista cuius infirmitatis etiam tempora describuntur? Quæ est ista, cui ferre de terra, sed inclinare, aut languor calidus sic studebat? Quæ est? Hæc quæ modo est sanctorum genitrix Ecclesia sancta filiorum, quam, sicut dicit Apostolus, spiritus aeris huius, spiritus dissidentia, spiritus erroris, spirituali vexabat incommodo, atque ita ponderibus diuersis pronam dabat & deponebat ad terram, vt ad cælum nunquam subleuaretur aspectu. Sed quid est quod hæc quæ Ecclesiæ typum portat, in synagoga sic reperitur incurua? Quid est? Quia dum fugit gentium sacrilegia, & declinat sarcinas idolorum, grauiora incurrit, & portauit pondera synagogæ, probante Domino, cum dicit: *Væ vobis Scribæ & Pharisei, qui alligatis onera grauiâ, & imponitis super humeros hominum: Ipsi autem nec vel minimo digito ea vultis mouere.* Vnde & beatus Petrus: *Nunc ergo quid tentatis Deum, inquit, imponere iugum super ceruices discipulorum, quod neque nos, neque patres nostri portare potuimus? Hinc est quod Christus ab his oneribus homines cupiens alleuiare, clamat: Venite ad me omnes qui laboratis & onerati estis, & ego reficiam vos: tollite iugum meum super vos, quia suaue est.* Cum dicit omnes, & Iudæos vtrique vocat, & Gentes. Sed quare per decem & octo annos mulieris huius trahitur ægritudo? Quia nisi decalogus legis ogdoadis venisset ad gratiam, nunquam sancta Ecclesia, nunquam mulier hæc ad plenitudinem temporis, ad diem salutis, ad tempus acceptum, ad sui saluatoris

I. Cor. 12.

Ephe. 6.

Luc. 11.

Mat. 13.

Act. 15.

Matt. 11.

præsentiam peruenisset. Hanc autem mulierem gef-
fisse Ecclesiæ sic figuram ipsius qualitas curationis
assignat. *Vocauit, inquit, ad se illam, & imposuit illi ma-
nus.* Sic curare semper Ecclesiam satis nouit, qui fie-
ri Christianus meruit, & quotidie fieri conspicit
Christianos. Namque vt incuruus peccatis erigatur
Gentilis ad cœlum, prius à Gentili per impositio-
nem manuum, nequam spiritus effugatur. Nam qui
solo verbo fugarat dæmones, & infirmitates omnes
sola sanauerat iussione: quare super hanc mulierem
suas imponit manus? Quare circa istam curandi or-
dinem nouat, nisi quia iam tunc in vna sanat om-
nes: imò quia non ante suscipit Ecclesiam, nisi
eam per impositionem manuum suarum purget à dia-
bolo, & faciat Christianam: & amplius faciendo-
rum Christianorum curam præsentis curæ formet
& instituat sacramento: Sed Archisynagogus indi-
gnatur, quare Christus sabbathis curret, hodieque Iu-
dæus in Ecclesiæ cura zeli furore torquetur: dum
cœlestes sensus intelligentia terrena præuoluit, ac
putat sabbathum iumentis, non hominibus conse-
cratum, qui periclitanti boui, vel asino sabbatho
festiuus occurrit, hominique morienti sabbatho pie-
tatis quicquam, miserationis quicquam, non indul-
get. Et hoc facit excors, vt in pectore violet sabbathum:
& in homine ipsam violet sanctitatem, ac sic
Deo Dei lege præscribit: & obseruando sabbathum,
Deo sabbathum sic refundit, quod Deus Iudæo pro
labore terreno, & opere carnis clementer indulsit. Et
conuersi sunt in arcum peruersum, qui in dominum
legis, legis præcepta rectissima sic retorquent. Iu-
dæe, qui te ab humanis, vt vel vno die, vel sabbatho,
saluti tuæ curatione cessares. *Deest quippiam.* Et tu
Christiane, diem Domino dominicum serua, si vis il-
lumi

Pf. l. 77.

lum videre domini diem, si vis quicquid est dominicum, per dominum possidere.

De ficu qua fructum non protulit, Sermo CVI.

Sicut peritus magister ad audiendum rudes, ad intelligendum tardos, discipulorum sensus vario genere doctrinae pulsat, suscitatur, accendit ingenium: ita dominus similitudinibus variis, diuersis comparationibus, populorum pigros, tardosque animos ad euangelicum conuocat & inuitat auditum: namque hodie sic coepit: *Arborem ficu habebat quidam plantatam in vinea sua, & venit querens fructum in illa, & non inuenit: dixit autem ad cultorem vineae: Ecce tres anni sunt, ex quo venio querens fructum in ficulnea hac, & non inuenio: succide eam, ut quid & terram occupat? At ille respondens, ait illi, Domine, dimitte illam etiam hoc anno, & dum fodiam circa illam, & mittam stercora, & siquidem fecerit fructum: sin autem in futuro succides illam.* *Arborem ficu habebat quidam plantatam in vinea sua.* Rogo quid tam planum, quid tam lucidum, quid tam commune, quid rusticis sit vernaculum, quid proprium sit peritis, quam propositae similitudinis forma? Quae de generali vltu veniens omnes & verbo instruit & conuertit exemplo. Infructuosa arbor intricat cespitem, necat spatia, exhaurit terrae vires, cultorem conficit damno, afficit taedio possidentem: ac sic excidere istam lucrum est, est istam commodum non habere. Sic homo utique qui naturae donum, munus animae, rationis beneficium, excellentiam sensus, iudicium mentis, artis industriam, culturae bonum, per steriles atque inopes actus reuertit, occupat, margit, auctori fructum, cultori gratiam negat, sicut arbor è terra, sic iste è vita meretur excidi. Et sicut infœcunda arbor si fue-

Luc. 15.